

Blond'ák

Na jaře roku 2001 konal se v hudebním klubu Sklepy koncert undergroundové formace Dg 307. Její lídr a jeden z našich nejvýraznějších současných básníků Pavel Zajíček zde křtil svou knihu Zvuk sirén a zvonů. Sbíрка reflektuje básníkově vyrovnávání se se smrtí blízkého přítele a undergroundového barda Mejly Hlavsy. V televizním dokumentu o Mejlovi Pavel Zajíček řekl: „Jakkoliv život člověka smrtí končí, tak cosi živého z toho příběhu v lidech zůstává dál.“

Unikátní koncert Dg 307 tehdy uspořádal – jak jinak – Blond'ák. Ten koncert a setkání s Pavlem Zajíčkem patří k tomu nejsilnějšímu, co jsem kdy na boskovické kulturní scéně prožil. A vděčný za to mohu být – Blond'ákovi. A to je jen jedna vzpomínka za všechny. Něco živého, co z Blond'ákova příběhu zůstává dál, ať už věříme, že život člověka smrtí končí, nebo nevěříme.

Když jsem nedávno použil úsloví, že každá mince má dvě strany, odvětil můj přítel podnikatel: „Ale jen jednu hodnotu.“ Mince Blond'ákova života měla bezesporu také dvě strany. A obě ty strany měly hodně hlubokou ražbu. Na rubu jeho života zůstaly vyraženy skutky a události, které z něj učinily jednu z osob, kterým se někdy říká kontroverzní a někdy se jim také říká mnohem hůře. Když radnice udělovala pamětní listy těm, kteří se významně zasloužili o festival Boskovice, bylo samozřejmě nepředstavitelné, aby mezi oceněnými byl i tak řečený Blond'ák. Jenže on ty zásluhy měl. A měl i jiné – zakládal kupříkladu tyto naše noviny. To je příklad hluboké ražby na líci jeho života.

Nepamatuju příliš začátek divokých let devadesátých a už vůbec ne léta osmdesátá. A určitě je mnoho těch, kteří Blond'áka znali mnohem lépe. Nebylo však těžké vytušit, že jeho život obsáhl společnost od jejích ne zrovna vábných zákoutí, kam bychom snad ani nahlédnout nechtěli, až po sféry, kam by nám byť jen nahlédnout bylo těžko umožněno. Není v tomto městě nejspíš příliš mnoho lidí, kteří s Václavem Havlem vypili láhev jeho oblíbeného rumu. Blond'ák tu příležitost měl. Minulý týden se přiřadil k těm, kterým se zdá, že „život je příliš vzácná věc, než aby směl být znehodnocován tím, že bude žit zbytečně, prázdně, beze smyslu, bez lásky, bez naděje.“ A stanou se tak „smutnými strážci smyslu života“ – jak napsal právě Václav Havel.

Každá mince má dvě strany a jednu hodnotu. Hodnotu vyhaslého života nám asi posuzovat nepřisluší. Možná se ale můžeme rozhodnout, jestli se na tu minci budeme dívat z líce, anebo z rubu. Ražba na líci Blond'ákova života je pro mě osobně důležitá – setkání, která mě těšila,

koncerty, které mě utvářely, noviny, do kterých píšu. To je cosi živého z jeho příběhu, co ve mně zůstává dál.

Hodnotu mince nechť posoudí ten nad námi. Já ji na rub obracet nebudu, i když vím, že i tam je hluboce ražená. Vždyť Kristus říká: „Komu se málo odpouští, málo miluje.“